

「もう一度選べるなら、私は和歌山を選ぶだろうか」

CHU TRUNG HIEU

日本語・日本文化研修留学生 ベトナム

留学という、ずっと憧れていた生活を経験できると知ったとき、私は本当に嬉しかった。しかし、その喜びの理由は、実は和歌山に行けることではなかった。日本へ行けること、大阪のにぎやかな道頓堀を歩けること、そして多くの人々の心を魅了してきた古都・京都の祇園を訪れられること。そんな期待に胸を膨らませていたのである。振り返ってみると、この留学生活の中で最も長い時間を過ごすことになるはずだった和歌山は、当時の私の中では特別な存在ではなかった。

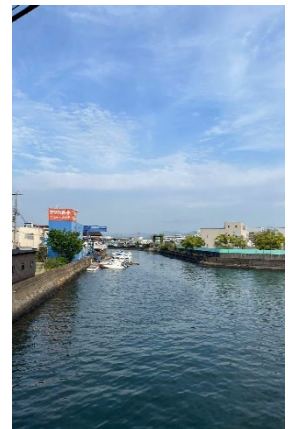
和歌山に来て間もない頃、私はさまざまな国から来た留学生たちと知り合った。ある日、「どうして和歌山を選んだの？」と聞くと、インド出身の友人は「ムンバイでずっと暮らしてきたから、静かな場所で生活してみたかったんだ」と笑いながら答えた。ヨーロッパ出身の友人は「故郷とどこか似ていて、不思議と親しみを感じるから」と話してくれた。確かに、和歌山の穏やかな空気やゆったりとした時間の流れには、人を引きつける魅力がある。

では私はどうだったか。正直に言えば、「ほかに選択肢がなかったから」である。私は大学間の交換留学制度を利用して日本へ来た。当時、私がベトナムで学んでいた大学の日本語学科は設立されたばかりで、提携校もまだ多くなかった。そのため、交換留学先として選べるのは和歌山大学だけだったのである。和歌山へ行くか、それとも卒業後まで待つか。しかし二十歳だった私は、世界を見てみたいという気持ちでいっぱいだった。迷うことなく、人生で初めて飛行機に乗り、和歌山へやって来た。

ある日の午後のことだった。やわらかな日差しが降り注ぐ中、用事があって和歌山港駅まで出かけた。寮から歩けば二時間近くかかる場所である。ところが帰ろうとしたとき、スマートフォンの電池が切れていることに気づいた。しかも財布にはお金が一円も入っていなかった。

「これはもう歩いて帰るしかないな。」そう思った私は半ばあきらめながら歩き始めた。しかし、その日こそが、私と和歌山との距離を最初に縮めてくれた一日だったのかもしれない。SNSから離れると、不思議なことに時間の流れがゆっくりになる。そして、その分だけ周囲の景色をじっくり見たり、音に耳を傾けたりする余裕が生まれる。

堤防に打ち寄せる波の音。休むことなく行き交うフェリー。橋の上に立ち、一人で空と海、そして遠くに連なる山々の青さを眺めた。静かな通りを歩きながら、建物に掲げられた看板を一つひとつ読んでいく。イタリア風の煉瓦造りの建物の二階には印象的な理髪店があった。県庁の前には日本国旗と、和歌山の「和」の文字を表した県章の旗が掲げられていた。

そうして歩いているうちに、いつの間にか和歌山城が目の前に現れた。夕暮れが近づいていたが、城のふもとに咲き誇る無数のツツジの鮮やかな色は少しも色あせていなかった。その美しさを母に伝えたくて写真を撮ろうとした瞬間、スマートフォンがとっくに使えなくなっていたことを思い出した。もし大阪の中心部に住んでいたなら、わざわざここまで来ることはなかっただろう。ましてや、自分がこんなにも時間を忘れて風景に見入る人間だったことにも気づかなかったかもしれない。

そのとき私はふと気づいた。あと五か月もすれば、この場所を離れなければならないのだ、と。

日本には「住めば都」という諺がある。気がつけば、和歌山は私にたくさんのものを与えてくれていた。それなのに私は、新しい場所や遠くの世界ばかりに目を向け、この土地の魅力にもっと早く気づこうとしなかった。

忙しい現代社会では、私たちは仕事や勉強から逃れたいと思うことがある。そして、その場所にある会社や学校までも嫌いになってしまうことがある。週末にどこか遠くへ旅に出たとしても、その場所はいつも変わらずそこにあり、静かに私たちを待っていてくれる。

私にとって和歌山は、単なる大学生活の舞台ではない。人生の春とも言える大切な時期に出会った、数え切れないほどの縁が詰まった場所である。四百年以上の歴史を持つ和歌祭に参加し、地域文化の息吹を肌で感じたこと。地元の方々から温かい拍手や優しい言葉をいただいたこと。来日したばかりで右も左も分からなかった私たち留学生を、いつも親身になって支えてくださったWINコンコードの皆さん。厳しくも温かい先生方。そして、ベトナムにいた頃には会うことのなかった世界中の友人たち。世界遺産の高野山があり、有田のみかんがあり、湯浅の醤油があり、太地町のくじら博物館もある。けれど何よりも大きかったのは、この土地が私に「ゆっくり生きること」を教えてくれたことだ。そしてその時間の中で、私は以前より少しだけ成長した自分と出会うことができた。

今思えば、私と和歌山との縁は、昨年三月に交換留学の募集を知った瞬間から始まっていたのかもしれない。だからこの留学は、「唯一の選択肢」だったのではない。むしろ人生が用意してくれた、一つの運命的な出会いだったのだと思う。だから私に、「もしもう一度選べるなら、和歌山ですか」とは聞かないでほしい。その代わりに、「またいつか和歌山へ帰ってきますか」と聞いてほしい。その答えなら、きっと迷わず答えられると思う。

NẾU ĐƯỢC CHỌN LẠI, LIỆU CÓ CÒN LÀ WAKAYAMA?

Họ và tên: Chu Trung Hiếu

Du học sinh Nghiên cứu Ngôn ngữ và Văn hóa Nhật Bản – Quốc tịch: Việt Nam

Khoảnh khắc biết mình sắp được trải nghiệm cuộc sống du học mà bản thân hằng mơ ước, tớ thực sự đã rất vui. Nhưng niềm vui ấy chủ yếu đến từ việc sắp được đặt chân tới Nhật Bản, được đến Osaka ngắm con phố Dotonbori sầm uất hay dạo bước giữa lòng cố đô Kyoto. Còn Wakayama, nơi mà lẽ ra tớ phải gắn bó nhất trong chuyến hành trình này, dường như lại chẳng có một vị trí đặc biệt nào.

Những ngày đầu đến Wakayama, tớ làm quen với rất nhiều người bạn quốc tế. Khi được hỏi vì sao chọn nơi này, mỗi người đều có lý do riêng. Có người muốn trải nghiệm sự yên tĩnh khác hẳn thành phố lớn, có người cảm thấy nơi đây giống quê hương mình. Còn tớ thì thật thà trả lời rằng: “Vì mình chẳng còn lựa chọn nào khác.”

Tớ sang Nhật theo diện trao đổi du học sinh giữa các trường đối tác quốc tế. Lúc đó, ngành học của tớ ở Việt Nam mới được thành lập nên số trường liên kết không nhiều. Bởi vậy, hoặc là Wakayama, hoặc là đợi đến khi tốt nghiệp. Nhưng khao khát khám phá thế giới của một “cậu bé” hai mươi tuổi là quá lớn, và thế là tớ đến Wakayama bằng chuyến bay đầu tiên trong cuộc đời.

Một buổi chiều nọ, sau khi xuống tận ga “Cảng Wakayama”, tớ phát hiện điện thoại đã hết pin, trong người lại không mang theo đồng nào. Chẳng còn cách nào khác, tớ đành đi bộ về. Thế nhưng chính ngày tưởng như đen đui ấy lại là sợi dây đầu tiên kéo tớ và Wakayama lại gần nhau hơn. Khi không còn điện thoại trên tay, thời gian dường như trôi chậm lại. Tớ lặng lẽ ngắm biển xanh, bầu trời xanh và những dãy núi xa xa. Tớ đi qua những con phố yên tĩnh, nhìn ngắm từng tòa nhà, từng góc phố quen thuộc mà trước đây chưa từng để ý. Rồi bất chợt, Thành Wakayama hiện ra trước mắt. Dưới chân thành là những bông đỗ quyên đang nở rộ trong ánh chiều tà. Tớ định lấy điện thoại ra chụp ảnh gửi cho mẹ thì mới nhớ máy đã hết pin từ lâu. Nếu sống ở trung tâm Osaka, có lẽ tớ sẽ chẳng bao giờ tới đây, càng không biết rằng bản thân lại có thể say mê những khoảnh khắc bình dị đến thế. Và rồi tớ chợt nhận ra chỉ còn năm tháng nữa thôi là phải rời xa nơi này rồi.

Người Nhật có câu “Sumeba miyako” – ở lâu rồi cũng sẽ thấy yêu nơi mình sống. Hóa ra Wakayama đã âm thầm trao cho tớ nhiều hơn những gì tớ nghĩ. Chỉ là trước đó, tớ luôn mãi mê tìm kiếm niềm vui ở những nơi xa xôi mà quên mất việc lắng nghe tiếng gọi của mảnh đất này.

Đối với tớ, Wakayama không chỉ là cuộc sống đại học. Đây là nơi tớ được tham gia lễ hội truyền thống hơn 400 năm tuổi, được hòa mình vào văn hóa địa phương và cảm nhận sự ấm áp của người dân bản địa; là nơi có các bác Win-concord luôn sẵn lòng giúp đỡ du học sinh mới sang Nhật, những thầy cô tận tâm, những người bạn quốc tế mà ở Việt Nam tớ chưa từng có. Và hơn hết, đây là nơi giúp tớ sống chậm lại để gặp được phiên bản trưởng thành hơn của chính mình.

Nghĩ lại thì có lẽ tớ và Wakayama đã bén duyên từ ngày biết đến chương trình trao đổi. Bởi vậy, chuyến đi này không phải là “lựa chọn duy nhất”, mà giống như một mảnh ghép định mệnh đã được cuộc đời sắp đặt từ trước vậy. Thế nên, đừng hỏi tớ: “Nếu được chọn lại, liệu có còn là Wakayama?” mà hãy hỏi: “Sau này cậu có quay trở lại nơi đây không thế?”.